

Inkassoklagenemnda

Klagenemnd for inkassosaker mot forbrukere

Nemndsvedtak i sak nr. 81 – 2003

Klager: NN

Innklaget: Lindorff AS

Thor Dahls gt. 1 A

Postboks 311, 3201 Sandefjord

Tlf.: 33 46 56 57 . Faks: 33 46 93 13

E-Mail: post@inkassoklagenemnda.no

Bankgiro: 2490.45.31525

Org.nr.: 971 317 612

www.klagenemnda.inkasso.no

Saken gjelder: Om det er avtalt at utleggsbegjæring skulle trekkes tilbake etter delbetaling av gjeld. Om det er i strid med god inkassoskikk at innklagede ønsket maksimalt lønnstrekk etter delbetaling.

1 Saksforholdet

Utleieinntektene var ikke tilstrekkelige til å betjene pantgjelden på klagers eiendom i Nord Trøndelag. For å unngå tvangssalg, solgte klager eiendommen frivillig, men salgssummen innbrakte ikke nok til å innfri lånet til banken. Innklagede anmodet i brev av 5. juni 2002 klager om å kontakte selskapet for å inngå en betalingsavtale for restgjelden på noe under kr. 200.000. Etter forutgående telefonisk kontakt ble partene den 1. juli 2002 enige om en midlertidig betalingsavtale, hvoretter klager i noen måneder fremover skulle betale kr. 2.000 per måned.

Den 27. september 2002 opplyste klager at han ikke klarte å betale avdrag for september. Han ble innvilget utsettelse til 25. oktober 2002 da han skulle betale to avdrag. Den 3. oktober 2002 sendte innklagede en giro til klager pålydende kr. 4.000 med forfall 25. oktober 2002. Beløpet ble ikke betalt, og 6. november 2002 sendte innklagede utleggsbegjæring til namsmannen i Oslo som prosessfullmektig for banken.

Klager foreslo i e-post til innklagede den 25. november 2002 at han skulle betale kr. 130.000/140.000 som fullt oppgjør i saken, og opplyste samtidig at han måtte oppta et lån for å kunne foreta en slik innbetaling. Den 27. november 2002 betalte han kr. 4.000. I brev av 3. desember 2002 avsto innklagede å ettergi noe av gjelden, men ba ham likevel vurdere å betale en slik sum:

da renteberegningsgrunnlaget avtar vesentlig, slik at Deres innbetalinger vil føre til en raskere nedbetaling av gjelden. Vi ber om at De forholder Dem til namsmannen i Oslo dersom mitt forslag ikke passer Dem.

Klager svarte i brev 11. desember 2002 at han ville betale kr. 120.000. Han skrev at rentene til innklagede ville bli mindre, men ville bli betydelige høyere, rundt 20 prosent, der han måtte låne. Han ba om at innklagede fortløpende vurderte hel eller delvis ettergivelse av restgjelden.

Den 11. desember 2002 ble det holdt utleggsforretning. Det fremgår av utleggsforretningen at saksøkte hadde anvist kr. 2.500 i månedlig lønnstrekk, men at namsmannen fant at det var rom for høyere trekk. Formodentlig på bakgrunn av klagers opplysning om at han ville oppta lån for å foreta en frivillig innbetaling, skrev namsmannen:

Ved beregning av utleggstrekk er det ikke anledning til å ta hensyn til frivillige betalingsordninger. Øvrig frivillig nedbetaling av andre kreditorer oppfattes som en utilbørlig nedbetaling av kreditorene. Prsflm. ønsker maksimalt trekk og aksepterer heller ikke det anviste trekk på kr 2.500,-.

Under henvisning til at klager månedlige mottok lønnsutbetaling på netto kr. 20.625, og etter å ha akseptert boutgifter med kr. 5.500 og utgifter til livsopphold med kr. 5.300, fastsatte namsmannen lønnstrekket til kr. 9.800 per måned.

Den 16. desember 2002 mottok innklagede kr. 120.000 fra klager. I brev til innklagede 19. desember 2003 uttrykte klager "forundring og forskrekkelse" over utleggstrekket, ga uttrykk for at det gjorde det umulig for ham å oppfylle sine forpliktelser i forhold til det lån han hadde tatt opp for å kunne foreta nedbetalingen, og at hans situasjon nå var "håpløs". Det var ytterligere korrespondanse mellom klager og innklagede.

Den 3. januar 2003 klaget klager til namsmannen over lønnstrekket. I brev til klageren 8. januar 2003 opprettholdt namsmannen sin avgjørelse.

Før namsmannen oversendte saken til Oslo byfogdembete, domstolen, den 28. januar 2003, begrunnet klageren klagen nærmere. Namsmannen var også i telefonisk kontakt med innklagede. I sitt oversendelsesbrev kom namsmannen med uttalelser om forholdet til inkassoloven og god inkassoskikk. Om selve lønnstrekket skrev namsmannen blant annet:

Innklagedes prosessfullmektig har muntlig bekreftet overfor namsmannen å ha mottatt kr 120 000,- etter utleggsforretningens avholdelse. Det gjenstår følgelig kr 84 964,57 av gjelden. Ingen av de ovennevnte henvendelsene er tilstrekkelige for at namsmannen på selvstendig grunnlag kan utsette avholdelse av utleggsforretningen. Namsmannen har i forkant av avholdelsen forelagt klagers trekkanvisning for innklagedes prosessfullmektig uten positivt resultat for klager. Namsmannen har tvert i mot fått flere muntlige tilbakemeldinger fra prosessfullmektig om at det ønskes maksimalt trekk i saken slik at restgjelden nedbetales snarest mulig. Det har følgelig ikke vært noen imøtegåelse i forhold til klager fra innklagedes eller prosessfullmektigens side. Når det gjelder klagen på lønnstrekkets størrelse har namsmannen forgjeves forsøkt å få klager til å dokumentere sine inntekter og utgifter slik at disse kan hensyntas jf. dekningsloven § 2-7. Namsmannen har også bedt innklagedes prosessfullmektig om å eventuelt akseptere en trekkreduksjon uten de etterspurte dokumentasjoner. Dette har vært helt uakseptabelt for prosessfullmektigen til tross for at restgjelden på kr 84 964,57 ville kunne dekkes med et månedlig lønnstrekk på kr 3 541,- i den maksimale trekkperioden, jf. tvangsfullbyrdsloven § 7-2. Det ilagte trekket på kr 9 800,- f.o.m. januar 2003 har følgelig blitt stående i saken.

I klagetilsvaret 28. februar 2003 til namsretten ble det på vegne av banken lagt ned påstand om at utleggsforretningen ble stadfestet. Under saksforberedelsen tok klager direkte kontakt med banken som i brev av 1. april 2003 tilbød å redusere det månedlige lønnstrekket til kr. 5.000. Klager aksepterte dette, men opprettholdt likevel klagen da han ikke ville betale saksomkostningene. Under den muntlige forhandlingen for namsretten den 7. mai 2003 ble det inngått rettsforlik om at utleggstrekket skulle nedsettes til kr. 5.000 per måned fra og med mai 2003, og at saken ble begjært hevet som forlikt, idet partene bar egne omkostninger. Saken ble deretter hevet.

2 Partene anfører

Klager hevder at han har betalt inn kr. 120.000 under forutsetning av at utleggsforretning ikke skulle gjennomføres. Dette fremgår i innklagedes brev av 3. desember 2002 hvor han ble bedt om å forholde seg til namsmannen hvis han ikke innbetalte en større sum. Han forsto det slik at hvis innbetaling ble foretatt, ville han slippe å måtte forholde seg til namsmannen, det vil si at utleggsbegjæringen ville bli trukket tilbake.. Klager hevder subsidiært at innklagede har utøvet et urimelig påtrykk overfor namsmannen for å få maksimalt lønnstrekk. Innklagede var klar over at han måtte låne for å kunne foreta innbetalingen, og lønnstrekket gjorde det umulig for ham å betjene det nye lånet. Da han inngikk forliket for domstolen, ble han forsikret av dommeren om at inkassoklagenemnda likevel kunne behandle saken.

Innklagede bestrider å ha utøvet urimelig påtrykk overfor klager eller at det ellers er handlet i strid med god inkassoskikk. Det var ikke avtalt å trekke utleggsbegjæring hvis klager innbetalte et så stort beløp som han gjorde. Det er opp til namsmyndigheten å bestemme størrelsen på lønnstrekket og det er legitimt å be om å få maksimalt trekk på vegne av klienten. Saken er løst ved forliket i namsretten.

3 Inkassoklagenemndas syn på saken

Etter avtalen mellom Norske Inkassobyråers Forening og Forbrukerrådet om klagenemnda for inkassotjenester punkt 5.9, skal nemnda avvise en klage dersom "saken er eller har vært under behandling i domstolene". Selv om namsmannen har gitt lønnstrekk og det er inngått rettsforlik for namsretten, finner inkassoklagenemnda at nemnda i denne sak kan ta stilling til den del av klagen som gjelder hendelsesforløpet som førte til at han

innbetalte kr. 120.000. Det legges da vekt på at den kontakt som foranlediget innbetalingen, fant sted før utleggsforretningen var avholdt.

Nemnda legger til grunn som uomstridt at klager frivillig innbetalte kr. 120.000 selv om han var klar over at restgjelden ikke ville bli ettergitt. Derimot forstår nemnda klager slik at han mener at denne innbetalingen måtte føre til at det ikke ble foretatt lønnstrekk. Han har da særlig påberopt formuleringen i innklagedes brev av 3. desember 2002 hvor det heter: ”Vi ber om at De forholder Dem til Namsmannen i Oslo dersom mitt forslag ikke passer for Dem”. Klager hevder at når han etterkom forslaget om innbetaling, så var det ikke nødvendig for ham å forholde seg til namsmannen, med andre ord at utleggsbegjæringen ville bli trukket tilbake. Nemnda mener at det er å legge for mye i formuleringen. Den kan ikke fortolkes som en avtale eller en felles forutsetning mellom partene om at begjæringen i tilfelle en slik innbetaling ble foretatt, skulle trekkes tilbake.

Klagen gjelder også om at det er i strid med god inkassoskikk å kreve at utlegg ble gitt med maksimalt lønnstrekk.

Mindretallet, Ragnar Wold og Helle Einstabland Woxholth, mener at denne siden av saken må avvises fra behandling i nemnda. Lønnstrekkets størrelse er vurdert og besluttet av namsmyndigheten. Mindretallet finner derfor at dette spørsmål ligger utenfor nemndas kompetanse å ta stilling til, jf nemndsavtalen punkt 5.9.

Flertallet, Iver Huitfeldt, Mette Nafstad Brynnildsen og Arnt Olaf Stillerud, mener at spørsmålet om lønnstrekkets størrelse i denne sak hører under nemnda. Det skyldes omstendigheten rundt klagers innbetaling av kr. 120.000.

Innbetalingen av kr. 120.000 og spørsmålet om lønnstrekkets størrelse henger etter flertallets mening nøye sammen. Flertallet legger til grunn at namsmannen ville ha satt ned lønnstrekket hvis innklagede ikke så sterkt hadde motsatt deg det. Vanligvis vil det ikke være noe å si på at en fordringshaver ber namsmannen fastsette så høyt lønnstrekk som mulig, men forholdet i denne sak er spesielt. Låneopptaket på kr. 120.000 ble uten tvil foretatt for å betale ned gjelden som innklagede skulle drive inn. Innklagede, som hadde god kjennskap til klagerens økonomi, visste at klageren måtte ta opp et usikret lån for å betale inn en større del av gjelden og hadde selv med sitt brev av 3. desember 2002 oppfordret klager til å gjøre det.

Det går frem av brevet fra klageren av 19. desember 2002 at han hadde betalt inn kr. 120.000 før han fikk kjennskap til resultatet av tvangsforretningen. Flertallet legger til grunn at når det ved tvangsforretningen ble fastsatt et lønnstrekk på kr. 9.800, kom klageren i en situasjon hvor han ikke hadde noen mulighet til å betjene sin samlede gjeld uansett hva han dokumenterte med hensyn til utgifter. Etter flertallets mening var det en klar bristende forutsetning hos klager og ikke i samsvar med det alminnelige krav til gjensidighet og lojalitet i kontraktsforhold, at innklagede ikke tok hensyn til innbetalingen i den fortsatte prosessen for namsmyndigheten.

Flertallet er kommet til at innklagede ved å opprettholde kravet om maksimalt lønnstrekk, utsatte klageren for en urimelig ulempe og ikke har opptrådt i samsvar med god inkassoskikk.

4 Vedtak

Lindorff AS har ikke opptrådt i samsvar med god inkassoskikk ved å opprettholde kravet om maksimalt lønnstrekk for namsmyndighetene etter klagers innbetaling av kr. 120.000.

Oslo, den 24. november 2003

Iver Huitfeldt,
leder inkassoklagenemnda